

Arrest

nr. 283 025 van 12 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 december 2020. Op 7 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 8 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtun van etnie en hangt het soennitische geloof aan. U bent geboren in Patlami, Noorgal district van de provincie Kunar waar u tot aan uw vertrek hebt gewoond. U ging er naar school tot de zesde graad en volgde koranlessen. Nadien bleef u voornamelijk thuis, hielp u soms de landbouwers op jullie velden en speelde u cricket.

Uw paternale oom, [J./N.], werkte negen à tien jaar als sergeant bij het Afghaanse leger. Twee paternale neven van uw vader werkten ook bij de overheid: [H.] werkte bij het districtscenter bij het bureau voor taskara's, [R.] was sergeant bij de politie. De man van uw maternale tante, [A.], werkte in het districtscenter, u weet niet in welke functie. Zijn zonen, uw neven, werkten ook bij de overheid: [F.] werkte eerst voor het Afghaanse leger en nadien bij een politiecheckpoint, [J.] en [Z.] werkten ook bij de politie. Daarnaast waren uw vader en grootvader malek, ze werden gekozen door de dorpelingen. Als er problemen waren met dorpelingen boden ze hulp. Uw grootvader, vader, paternale oom en maternale neef [F.] zijn overleden (zie verder). [H.], [Z.] en [A.] verblijven niet langer in Afghanistan.

Rond 2019 à 2020 ging uw grootvader naar de bergen waar hij gestopt werd door de taliban die hem hulp vroegen om een checkpoint in te nemen. Daarnaast moest uw grootvader ervoor zorgen dat uw familieleden zouden stoppen met hun overheidsjobs. Uw grootvader weigerde de taliban te helpen en keerde terug naar huis. Drie dagen later contacteerde de talibancommandant [A.] uw vader met dezelfde eisen, uw vader weigerde ook hen hulp te bieden. In de zomer, wanneer uw grootvader buiten sliep door de warmte, legde de taliban een bom in uw tuin waardoor uw grootvader stierf. Vijfenveertig dagen later werd ook uw neef [F.] gedood tijdens een aanval op de politie door de taliban bij de checkpoint van Zairabat. Twee maanden later contacteerde de taliban uw vader opnieuw om hulp te vragen bij het overnemen van een checkpoint, maar uw vader weigerde opnieuw. Toen uw vader op een dag terugkeerde van het districtscenter waar hij Unicef was gaan helpen werd hij beschoten en stierf. Hierop besloot uw oom dat u het dorp moest verlaten. U verbleef een maand bij uw tante in Behsud, Nangarhar waarna u nog drie dagen verbleef in uw dorp. Uw oom besloot u naar het buitenland te sturen. Na uw vertrek vernam u via een facebookpost dat uw paternale oom gedood werd tijdens een aanval op het leger door een bomexplosie. Uw smokkelaar bevestigde dit nieuws.

U verliet Afghanistan in de vierde of vijfde maand van 1399 (= juni/juli 2020). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 6 december 2020 aankwam. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 7 december 2020. Ter ondersteuning van uw verzoek legt volgende kopieën neer: Uw taskara; uw moeders taskara; overlijdensattest van uw oom; brief van uw ooms overlijden; bewijs van uw ooms werk; negen foto's van uw paternale oom en maternale neef [F.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan hetzelfde te ondergaan als uw vader, paternale oom en maternale neef. Er dient echter vastgesteld dat u uw vrees niet aannemelijk heeft kunnen maken door verscheidene onwaarschijnlijkheden, vaagheden en inconsistenties in uw asielrelaas waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u voorgehouden vrees.

Vooreerst hebt u geen duidelijk zicht gegeven op uw eigenlijke vrees. U stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vreest gedood te worden door de taliban in Afghanistan (Vragenlijst CGVS, pt.4). Bij uw persoonlijk onderhoud vreest u wederom hetzelfde te overkomen als uw vader, paternale oom en maternale oom, met andere woorden gedood te worden door de taliban (NPO, p.15). De taliban zou u doden omdat u bent gevlucht naar een niet-islamitisch land stelt u (NPO, p.15). U hebt echter niet aangetoond dat u hetzelfde dient te vrezen als die familieleden om volgende redenen:

Primo kan er gesteld worden dat zowel uw paternale oom als uw maternale neef gestorven zijn tijdens een algemene aanval op respectievelijk het Afghaanse leger en de politie (NPO, p.16,18). Zodoende kan aangenomen worden dat beiden niet persoonlijk geviséerd werden bij deze aanslagen, zoals u zelf ook aangeeft in uw verklaringen (NPO, p.16, 18). Verder had u geen problemen omwille van hun job, of van andere familieleden, bij de overheid (NPO, p.20). Uit dit gegeven kan dus niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees in uw hoofde, u haalt ook geen elementen aan waardoor u een verhoogd risico zou kennen om een vrees te koesteren (NPO, p.17).

Secundo stelt u alsook hetzelfde te vrezen als uw vader, hij zou eveneens gedood zijn door de taliban omdat hij hen weigerde te helpen (NPO, p.14). U hebt echter niet kunnen aantonen dat uw vaders dood

te wijten is aan de taliban. Uw vader werd onderweg naar huis beschoten en naar een ziekenhuis gebracht. Ter ondersteuning van zijn overlijden legt u een document neer waar uw moeder een tegemoetkoming mee wilde bekomen (NPO, p.14, 22). Hierop staat geschreven dat uw vader gedood werd door onbekenden (NPO, p.20). Een dorpling vertelde u over dit voorval, ondanks dat er opvallend genoeg geen getuigen waren van het incident, enkele dorplingen zouden louter schoten hebben gehoord (NPO, p.17). Dat hij gedood werd door de taliban is een blote bewering gestoeld op een veronderstelling, dit incident toont wederom niet aan dat u hetzelfde dient te vrezen.

Tertio haalt u aan niet te weten of de taliban u wilt rekruteren, u kan alsook niet bevestigen of tegenspreken of u nog een probleem heeft met de taliban en hebt geen enkel idee wat er zou gebeurd zijn indien u in Afghanistan was gebleven (NPO, p.15,18). Het is opmerkelijk te noemen dat u geen enkele kennis heeft over uw actuele vrees in Afghanistan en niet kan vertellen wat u precies vreest daar. Het louter aanhalen van een vrees omwille van uw vlucht naar een niet-islamitisch land kan deze vaststelling niet vergoelijken. Dat u zich nu beroept op het verblijven in een niet-islamitisch land, zonder daarbij enige concrete invulling te geven aan dit verblijf of de daaruit voortvloeiende risico's bij terugkeer, om te rechtvaardigen waarom u niet zou kunnen terugkeren, is dan ook ruim onvoldoende. Een loutere verwijzing naar een verblijf in een niet-islamitisch land, zonder meer en zonder dat u daarbij enige toelichting geeft, kan niet overtuigen. U hebt dan ook niet in concreto aangetoond waarom u omwille van deze reden niet zou kunnen terugkeren.

Wat er ook van zij hebt u niet kunnen aantonen dat u een vrees dient te koesteren gedood te worden of vervolgd te worden door de taliban omwille van uw familieband met personen die tewerkgesteld zijn voor de overheid om volgende redenen:

Ten eerste legt u verschillende inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw vertrek en verblijfplaatsen in Afghanistan hetgeen uw geloofwaardigheid ernstig doet wankelen.

Primo kan u niet specificeren wanneer u Afghanistan precies hebt verlaten, meer zelfs legt u hier verschillende verklaringen over af. Zo stelde u initieel bij de DVZ dat u een maand na de dood van uw vader het land heeft verlaten (Vragenlijst CGVS, dd.26.8.21, pt.3.5). Echter verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud twee maanden na zijn dood vertrokken te zijn (NPO, p.7). Later in uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer anderhalve maand na zijn dood vertrokken te zijn (NPO, p.17). Dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt doet verbazen, aangezien u bij de DVZ wél kon aangeven dat u vertrokken bent in de vierde of vijfde maand van 1399 (= juni/juli 2020, ofwel in de zomer) (Verklaring DVZ, pt.37). Dat u nu plots beweert niet te weten wanneer u bent vertrokken en aangeeft dat het bijna winter was staat haaks tegenover uw vorige verklaring (NPO, p.6). Dat u niet consistent bent over de periode van uw vertrek en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent neerlegt doet vermoeden dat u niet oprecht bent over dit element. Dit zet bijgevolg ook vraagtekens bij uw geloofwaardigheid.

Secundo legt u ook inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over uw laatste verblijfplaatsen in Afghanistan wat uw onoprechtheid verder in de verf zet. Bij de DVZ vermeldde u initieel geen andere verblijfplaats dan uw woonplaats in Noorgal (Kunar provincie) (Verklaring DVZ, dd.7.1.21, pt.10). U bevestigt dit op het persoonlijk onderhoud, u geeft immers aan nooit op een andere plaats gewoond te hebben (NPO, p.5). U zou wel eens één of twee nachten bij uw tante verbleven zijn in Behsud (Nangarhar provincie) maar u weet niet precies wanneer (NPO, p.5). Dat u plots bij uw asielrelaas aanhaalt naar Kabul te zijn gegaan na de dood van uw vader is dan ook opmerkelijk te noemen (NPO, p.14). Echter verandert u nadien opnieuw uw verklaring en zou u na de dood van uw vader bij uw tante in Behsud (Nangarhar provincie) hebben verbleven voor een maand (NPO, p.17). U zou dit zijn vergeten te zeggen toen er u uitdrukkelijk naar gevraagd werd in het begin van het persoonlijk onderhoud (NPO, p.5). Dat kan echter niet afdoende verklaren waarom u dit niet zou zeggen, u hebt namelijk wel aangehaald dat u soms enkele nachten bij uw tante verbleef (NPO, p.5), u repte er echter met geen woord over een langer verblijf kort voor uw vertrek. Dat u niet van het begin eerlijk was over uw verblijfplaatsen en hierover inconsistent en tegenstrijdig bent benadrukt uw onoprechtheid verder.

Tertio wordt uw oprechtheid volledig onderuitgehaald door uw facebook account. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u een facebook account getoond waarvan u bevestigt dat het de uwe is, het zou echter wel een oud account zijn (NPO, p.19). Dat is een verbazende verklaring aangezien er nog berichten werden geplaatst op dit account in januari 2021 (zie blauwe map 'screenshots facebook'). Daarbovenop staat op dit account vermeld dat u woonde in Londen (Verenigd Koninkrijk). U zou dit geplaatst te hebben op facebook voor de fun (NPO, p.19). U verandert onmiddellijk uw verklaring hierover, u zou zich niet herinneren dit op facebook te hebben gezet (NPO, p.19). Echter staat uw huidige woonplaats op 'Antwerpen', wat dan weer wel klopt. Daarbovenop staat er op uw facebook account te lezen dat u hebt gewerkt in Jalalabad, u reageert louter dat u nooit hebt gewerkt (NPO, p.19). Dat u geen logische uitleg kunt geven over deze informatie en eerder niet oprecht was over uw verblijfplaats en vertrek bevestigt dat u niet oprecht bent hierover wat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast.

Ten tweede hebt u in het verleden nooit problemen gehad in Afghanistan, noch voor de dood van uw vader, noch nadien wat doet vermoeden dat u geen vrees dient te koesteren voor de taliban bij een

terugkeer naar Afghanistan. U verklaart dat u geen problemen had door de tewerkstelling van uw familieleden bij het leger, politie en districtshuis (NPO, p.20). U kan geen enkel incident aanhalen waar u, of uw broers, bij betrokken waren in Afghanistan (NPO, p.18,20). Het is weinig aannemelijk dat als de taliban u of uw familie werkelijk zou vervolgen, ze hier niet actiever mee bezig zouden zijn. U bent nog twee maanden in Afghanistan gebleven na de dood van uw vader. Hierbij is het frappant dat u de laatste drie dagen nog ben teruggekeerd naar uw eigen dorp en in uw huis verbleef als u werkelijk de taliban zou vrezen quod non (NPO, p.17).

Ten derde kan er aansluitend opgemerkt worden dat er ook na uw vertrek geen incidenten hebben voorgedaan, behalve dat uw oom is omgekomen tijdens de uitoefening van zijn job (NPO, p.18). De taliban zou uw grootmoeder nog gevraagd hebben over u en uw oom, maar u kan hierover vrijwel niets zeggen. Sindsdien hebt u geen idee of de taliban nog naar uw huis kwam (NPO, p.18). Er kan verwacht worden dat u zich informeert naar de ontwikkelingen van uw vrees in Afghanistan, dat u hier niet naar hebt gevraagd of u hier niet van op de hoogte bent doet vermoeden dat er geen incidenten meer zijn voorgevallen. Bovendien verblijven uw broers ([S. B]; 18 jaar op 7.1.21 en [S. H.]; 15 jaar op 7.1.21) nog steeds in Afghanistan zonder problemen. Er kan verwacht worden dat uw broers, die zich in precies dezelfde context en positie als u bevinden, dezelfde vrees zouden kennen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat uw broers een vrees hebben in Afghanistan waardoor nogmaals de vraag rijst waarom u dan wél vervolgd zou worden (NPO, p.18). U verklaart dit door hun jonge leeftijd, echter kunnen hun leeftijden van vijftien en achttien jaar (op dd.7.1.21) bezwaarlijk jong genoemd worden. Daarbij had u ongeveer dezelfde leeftijd toen u Afghanistan ontvluchtte (namelijk ongeveer 20/21 jaar in 2020) (NPO, p.18). Dat u niet in concreto kan aantonen waarom u wél vervolgd zou worden haalt uw vrees finaal onderuit.

U hebt niet kunnen aantonen dat indien uw familie werkelijk tewerkgesteld zou zijn bij de overheid u een vrees dient te koesteren hierdoor in Afghanistan. U hebt alsook niet aangetoond een vrees te hebben omwille van uw verblijf in een niet-islamitisch land.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin doen ombuigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking en kunnen ze niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Bovendien moet opgemerkt worden dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten op zich al bijzonder gering is, gezien de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan. Objectieve landeninformatie toont aan dat zowat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze via fraude kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. De taskara's die u neerlegt bieden dan ook geen garantie aangaande de herkomst, verblijfplaats en identiteit van de drager van het document omwille van deze redenen. Aan privéfoto's kan alsook geen bewijswaarde gegeven worden. Er kan immers niet worden nagegaan door wie, waar, wanneer ze gemaakt zijn en wie erop staat, ze kunnen makkelijk geënceneerd worden. Zo kunnen de foto's waarop uw neef te zien zou zijn tijdens zijn functie niet bewijzen dat dit daadwerkelijk uw neef is en u hierdoor problemen kent met de taliban. Daarnaast legt u documenten neer die de tewerkstelling en overlijden van uw oom zouden ondersteunen bij het leger, echter kunnen deze documenten op geen enkele manier uw persoonlijke problemen ondersteunen. Daarbovenop legt u louter kopieën neer aan dewelke geen enkele bewijswaarde kan toegekend worden.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt te worden dat u verklaart nooit asiel te hebben aangevraagd in een ander land. Er werd u namelijk verteld in Slovenië dat België een goed land is (NPO, p.21). Dat u hebt nagelaten internationale bescherming aan te vragen in de landen die u passeerde ondermijnt opnieuw de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een verzoek om internationale bescherming gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit bevestigt bovenstaande vaststelling dat u geen vrees tot vervolging hebt in Afghanistan. Om deze redenen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven waardoor de Vluchtelingenstatus u dan ook niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 22 september 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 280 756 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer RvV 280 756 de Raad echter op 3 oktober 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag van Genève van 18 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 – 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de kwalificatierichtlijn), artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2. De verzoekende partij gaat eerst uitvoerig in op het gebrek aan *up-to-date* en objectieve en betrouwbare informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Ze verwijst in dit verband naar verschillende rapporten en krantenartikelen. Ze hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat. Ze voert aan dat zelfs indien er voldoende informatie beschikbaar zou zijn om te besluiten dat er thans geen nood is aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) in haar hoofde, wat volgens haar niet het geval is, er onmogelijk kan besloten worden dat er voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de andere aspecten van haar vrees (waaronder het risico omwille van toegeschreven verwestering, haar terugkeer naar Afghanistan en het leven onder het talibanbewind). De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal zelf lijkt te erkennen dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Vervolgens verwijst ze naar de bestreden beslissing. Volgens de verzoekende partij draait de commissaris-generaal de bewijslast om en besluit dat er door een gebrek aan objectieve informatie of indicaties, van mag worden uitgegaan dat er geen reëel risico zal bestaan op ernstige schade. De commissaris-generaal heeft nochtans op grond van artikel 10.3, b) van de procedurerichtlijn, de verplichting om betrouwbare informatie uit objectieve bronnen te verzamelen, een verplichting waaraan zij *in casu* volgens de verzoekende partij op frappante wijze is tekortgeschoten. Ze stelt dat de commissaris-generaal aldus zelf erkent dat de cijfers van ACLED slechts als een schatting kunnen worden beschouwd en dat de enige twee nieuwe bronnen waarop de commissaris-generaal zich baseert in de bestreden beslissing weinig nieuw bijdragen aan de reeds beschikbare informatie op het ogenblik van het arrest van de Raad van 31 maart 2022. Ze stelt dat de commissaris-generaal allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing heeft genomen. Hij heeft amper een poging ondernomen om betrouwbare en actuele informatie te verzamelen in verband met de huidige situatie in Afghanistan, noch heeft zij rekening gehouden met alle relevante feiten die beschikbaar zijn en haar persoonlijke omstandigheden. Ze stelt dat door het flagrant miskennen door de commissaris-generaal van de onderzoeksplicht die op hem rust, ze zich genoodzaakt ziet om dit onderzoek zelf te voeren in het verzoekschrift. Al deze bronnen zijn volgens de verzoekende partij vrij te raadplegen op het internet waardoor er geen enkele rechtvaardiging voorhanden is waarom de commissaris-generaal de moeite niet heeft genomen om deze daadwerkelijk te raadplegen. Ze meent dat uit alle bijgevoegde informatie blijkt dat een weigeringsbeslissing uiterst voorbarig is, gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over haar internationale beschermingsnood. Ze meent bovendien dat haar, op basis van de informatie die wel beschikbaar is, wel degelijk een internationaal beschermingsstatuut kon en moest worden toegekend.

3.3. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal het risico dat volgt uit het feit dat haar familieleden (paternale oom en neven, maternale oom en neven) voor de Afghaanse overheid werkten compleet over het hoofd ziet. Omwille van deze affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid loopt ze een risico op gegronde vrees voor vervolging en ernstige schade. Vervolgens stelt ze dat de taliban een zware klopjacht hebben geopend op personen die geaffilieerd zijn met de Afghaanse overheid, *targeted killings* wijdverspreid voorkomen en deze personen ook het slachtoffer kunnen zijn van wraak. Ze verwijst hierbij naar verschillende rapporten die haar stelling hierover moeten ondersteunen.

3.4. De verzoekende partij meent dat het eveneens mogelijk was om op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie, in haar hoofd een nood aan internationale bescherming vast te stellen, op basis van het feit dat dat ze in geval van terugkeer als verwesterd beschouwd dreigt te worden. Personen die lange tijd in het westen verbleven hebben, lopen namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een perceptie dat ze verwesterd zijn. Het is volgens haar belangrijk dat het niet zozeer gaat of ze zich zelf westers voelt maar wel hoe ze door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de taliban zal gepercipieerd worden na haar jarenlange verblijf in Europa. Vervolgens verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende rapporten en arresten die het begrip 'verwesterin'g uitleggen en welk risico (gepercipieerde) verwesterde personen lopen en waarom.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat ze zal aantonen dat ze zowel vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, § 4, b) en c) van de Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet) als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering. Anderzijds loop ze een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet), als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma en discriminatie. Vervolgens verwijst ze naar en citeert ze uit de Vreemdelingenwet, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en arresten en rapporten die deze stelling moeten ondersteunen. Ze stelt dat het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de taliban, de taliban de koppeling lijken te maken tussen een asielaanvraag in het Westen en anti-islamitisch gedrag en de perceptie van verwestering betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, verbonden aan de identiteit en het gedrag van de verzoekende partij, ze een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer. De verzoekende partij stelt ook dat ze als volwassen zoon binnen de familie er ook op moet toezien dat haar vrouwelijke familieleden het huis niet verlaten en correct bedekt zijn. Dit wil zeggen dat ze op straffe van mensenrechtenschendingen door de taliban als mannelijk familielid, de rechten van haar vrouwelijke familieleden moet schenden hetgeen een bijzondere ernstige inbreuk op haar integriteit vormt.

Vervolgens schetst de verzoekende partij een beeld, door te verwijzen naar algemene landeninformatie, van de houding van lokale afdelingen van de taliban en deze van verschillende checkpoints die ze dient te passeren op weg naar haar regio van herkomst. Ze verwijst ook naar verschillende rapporten en krantenartikelen die uiteenzetten hoe de taliban personen behandelen die proberen te vertrekken en terugkeren naar Afghanistan.

De verzoekende partij zet vervolgens uiteen dat de commissaris-generaal een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd naar het risico omwille van een toegeschreven verwestering en een terugkeer uit het westen. Ze geeft hiervoor vijf redenen. Ten eerste stelt ze dat de commissaris-generaal verwijst naar de EUAA *Country Guidance* van april 2022 maar zich schuldig maakt aan een selectieve lezing. Ten tweede stelt ze dat het narratief dat ten opzichte van elites die Afghanistan verlaten hebben en die niet als goede moslims beschouwd worden zich niet beperkt tot Afghaanse elites. Ten derde stelt ze dat de commissaris-generaal aangeeft dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden moet worden rekening gehouden maar dit volledig nalaat te doen. Er moet rekening gehouden worden met het gebied van herkomst waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtoenen wonen, de leeftijd van een verzoeker en de duur van het verblijf in een westers land. In dit opzicht voert ze aan dat ze afkomstig is uit ruraal gebied namelijk Patlami in het district Noorgal gelegen in de provincie Kunar, ze 21 jaar was toen ze in België aankwam waardoor het risico groter is dat ze bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die haar in de negatieve aandacht gaan brengen in Afghanistan en dat ze al bijna twee jaar in België woont en haar vormende jaren hier heeft doorgebracht waardoor de impact van haar verblijf groter is dan bij een verzoeker om internationale bescherming wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Ze meent dat ze moeilijk kan inschatten hoe de lokale afdeling van de taliban in haar regio van herkomst de talibannormen concreet toepast daar ze reeds in België aanwezig was vooraleer Afghanistan in handen van de taliban kwam. Gezien de lokale verschillen is dit volgens haar wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Ze meent dat de commissaris-generaal hierover geen enkele parameter geeft en dat ze deze parameter negeert. Ten vierde zet ze uiteen dat de commissaris-generaal de parameters die de EUAA oplijst als exhaustief beschouwt, dit is volgens haar evenwel niet het geval. Als laatste stelt ze dat de commissaris-generaal geen enkele rekening hield met de verscherpte grenscontroles die de taliban na haar machtsovername invoerde, waardoor bij binnenkomst in het land duidelijk zal worden dat ze afkomstig is uit het Westen. Ze betoogt dat ook binnen in het land de mobiliteit beperkt is en men verschillende controleposten van de taliban dient te passeren. Hier vinden doorgedreven controles plaats. Ze meent dat ze hierbij in het oog zal springen.

De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal er zich te gemakkelijk van af maakt wanneer hij stelt dat zij het is die *in concreto* aannemelijk moet maken dat ze omwille van haar verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming en ze hierbij in gebreke blijft. Vervolgens verwijst ze naar verschillende rapporten die deze argumentatie moeten ondersteunen. Ze stelt dat de vereiste dat ze haar vrees voor vervolging concreet moet maken geen rekening houdt met haar individuele situatie, de objectieve gegrondheid van haar vrees, het noodgedwongen hypothetische element van haar vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek en met de algemene landeninformatie die de gegrondheid van haar vrees aantoont. Ze betoogt dat ze niet in staat is om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, niet in staat is om te beseffen hoe ze zelf anders is dan vroeger en niet in staat is om te beseffen dat ze moet opletten hoe ze zich gedraagt in Afghanistan. Ze wenst op te merken dat verwesterde Afghanen in het bijzonder opvallen na terugkeer wanneer het gaat om jongvolwassenen die door hun jongere leeftijd beïnvloedbaar zijn. Volgens haar is haar culturele, religieuze en traditionele kompas veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor haar een enorme uitdaging is om zich aan te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer en al helemaal aan het repressieve, extremistische bestuur van de taliban. Ze weet niet wat er van haar verwacht wordt bij terugkeer terwijl de straffen op normafwijking bijzonder ernstig zijn. Ze meent dat uit de door haar bijgevoegde informatie duidelijk afgeleid kan worden dat er daadwerkelijk voldoende redenen zijn om aan te nemen dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vervolgingsvrees in geval van terugkeer en dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Ze legt uit dat er gegronde redenen zijn om te vermoeden dat personen die verwesterd zijn of als verwesterd beschouwd worden ook onder het huidige talibanbewind nog steeds een ernstig risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen.

3.5. De verzoekende partij voert aan dat naast het bestaande risico louter op basis van terugkeer uit het Westen en de eventuele gepercipieerde verwestering, ook moet onderzocht worden wat de gevolgen zijn van leven onder het talibanbewind, en meer bepaald of dit een reëel risico op ernstige schade onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Vervolgens verwijst ze naar de kwalificatierichtlijn, verschillende rapporten, rechtspraak van het EHRM en krantenartikelen. Hiermee tracht ze een beeld te geven over hoe het leven in Afghanistan onder het talibanbewind eruit ziet. Ze stelt dat hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, er genoeg elementen voorhanden zijn om te concluderen dat het leven onder het talibanbewind een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM, gezien de radicale shariaregelgeving, de totale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels. Ze betoogt dat indien men beweert dat vervolging vermeden kan worden door zich eenvoudigweg aan de regels van de taliban te houden, zou een dergelijke bewering in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende of conformerende maatregelen te nemen om vervolging te vermijden, zoals het niet dragen van de voorgeschreven kledij, het doen alsof ze de regerende partij steunen, discreet zijn over hun seksuele geaardheid of het zich onthouden van religieuze praktijken. Ze stelt dat er aldus wel degelijk elementen voorhanden zijn waardoor ze in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of om het subsidiaire beschermingsstatuut te verkrijgen. Ze meent dat er minstens bijkomend onderzoek hiernaar nodig is.

3.6. Ze brengt vervolgens naar voor dat de woordvoerder van de taliban recent heeft aangekondigd dat het niet toegestaan is voor Afghanen om het land te verlaten tenzij hun bestemming bekend is bij de taliban. Het is niet duidelijk welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van deze regel. Ze meent dat verder onderzoek hierover aangewezen is. Ze citeert hierna de desbetreffende aankondiging. Ze stelt dat de taliban met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zullen zijn van haar verblijf in Europa. Bovendien heeft de talibanleiding aanvankelijk een zeer zorgwekkende intentie uitgesproken om terugkeerders vanuit het Westen aan een rechtbank te onderwerpen. Ze meent dat gelet op de visie van de taliban op het Westen, het draconische karakter van straffen voor de minste inbreuk tegen de regels van de taliban en het misbruik dat plaatsvindt in gevangenissen, de kans groot is dat ze het risico zal lopen op ernstige schade en aldus nood heeft aan internationale bescherming. Ze is ervan overtuigd dat er minstens extra onderzoek naar moet worden verricht en elke twijfel moet worden uitgesloten.

3.7. Volgens de verzoekende partij spelen er zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten af op het Afghaanse territorium, één tussen de taliban en het *National Resistance Front* en één tussen ISKP en de taliban. Ze meent dat de commissaris-generaal volledig naliet om een onderzoek te voeren

naar de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, de rapportering van de veiligheidsincidenten en de mogelijke problemen om veilig terug te keren. Ze stelt dat de commissaris-generaal meent dat er indicaties zouden moeten te vinden zijn indien er wel sprake was van geweld in haar regio van herkomst. Deze indicaties zijn volgens haar echter ruimschoots beschikbaar, waardoor ze zich opnieuw gedwongen voelt zich af te vragen met hoeveel aandacht haar asielerzoek werd onderzocht. Vervolgens verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende rapporten en krantenartikelen die het door haar naar voor gebrachte conflict moeten ondersteunen. Ze meent dat op basis van bovenstaande landeninformatie men zeker niet kan oordelen dat haar regio van herkomst veilig is. De nood aan dergelijk onderzoek werd volgens haar bevestigd in een arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022.

3.8. De verzoekende partij brengt naar voor dat de commissaris-generaal stelt dat het in de bestreden beslissing heeft onderzocht of de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht. Vervolgens verwijst ze naar arresten van het EHRM. Ze legt uit dat een precare socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire situatie in Afghanistan en de oorzaken hiervan weergeeft. Ze stelt dat aangenomen kan worden dat de huidige *de facto*-regering van de taliban door diens machtsvername en diens gedragingen rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie. Door de fundamentele mensenrechtenschendingen en valse beloftes van deze regering, weigeren buitenlandse regeringen om met hen samen te werken. Ze meent dat ze ook basis van deze redenen in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

3.9. De verzoekende partij vraagt in hoofdde om haar als vluchteling te erkennen, als zij hiervoor niet in aanmerking komt haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen.

3.10. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, (februari 2022);
- EASO, “*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*”, (januari 2022);
- EASO, “*Country Guidance: Afghanistan - Common analysis and guidance note*”, (april 2022);
- EUAA – European Union Agency for Asylum (formerly: European Asylum Support Office, EASO): “*Afghanistan - Targeting of individuals*”, August 2022;
- UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, (februari 2022);
- Mariyam Safi, “*De eindeloze nachtmerrie van vrouwen in Afghanistan De Standaard*”, (25 maart 2022);
- Charlotte Greenfield, “*Taliban orders girls' high schools to remain closed, leaving students in tears Reuters*”, (24 maart 2022);
- ACLED, “*ACLED Methodology and Coding Decisions around Political Violence and Demonstrations in Afghanistan*”, februari 2022;
- US DEPARTMENT OF STATE, “*Annual report on human rights in 2021*”, 12 april 2022;
- EUAA “*Country guidance*”;
- UNHCR Guidance note;
- Vogelaar, Femke: “*Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs*”, 2020;
- Nansen Note 2-22, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*”, 23 juni 2022;
- UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021- 15 juni 2022*”, juli 2022;
- Amnesty International, “*The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promise*”, augustus 2022;
- AI – Amnesty International: “*The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises [ASA11/5914/2022]*”, August 2022;
- EHRM 23 augustus 2016, J.K./Zweden, § 96, T.Vreemd. 2017, 70 en RW 2017-18, 596 (“the shared duty of an asylum-seeker and the immigration authorities”);
- James HATHAWAY en Michelle FOSTER, “*The law of refugee status*”, 2014;

- Marcelle RENEMAN, “*EU asylum procedures and the right to an effective remedy*”, 2016;
- RvV 11 december 2017, nr. 196.394;
- HvJ 22 november 2012, C-277/11, M./Ierland, punt 66, T.Vreemd. 2013;
- Femke VOGELAAR, “*Feitenvaststelling in asielzaken; de invloed van de jurisprudentie van het Hof van Justitie*”, T.Vreemd. 2015, 172-175;
- JC Hathaway, “*The law of Refugee Status, Buttersworth*”, Toronto-Vancouver, 1991;
- UNHCR, “*Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees*”, (april 2001);
- BBC, Afghanistan: “*Taliban carrying out door-to-door manhunt, report says*”, 20 augustus 2021;
- DE STANDAARD, “*Taliban openen ‘militair seizoen’ met razzia’s*”, 4 maart 2022;
- JURIST, “*Afghanistan dispatch: Taliban house-to-house searches raise privacy concerns, fear in those still trying to leave*”, 27 februari 2022;
- EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, april 2022;
- RvV 30 oktober 2019, nr. 228 224;
- UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the Internatinoal Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018;
- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»*”, 26 maart 2021;
- ASYLOS, “*Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul*”, augustus 2017;
- ASYLOS, “*Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over*”, november 2021;
- EASO, “*Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note*”, november 2021;
- Friederike Stahlmann, “*Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans, Diakonie Deutschland*”, juni 2021;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, “*Deportation Stigma and Re-migration*”, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015;
- Refugee Support Network, “*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*”, april 2016;
- NANSEN, “*Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw*”, 2020;
- EASO Country of Origin Information Report, “*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*”, December 2017;
- ASYLOS, “*Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul*”, augustus 2017;
- OSAR, “*Afghanistan: Profils à risque | Mise à jour de l’analyse-pays de l’OSAR*”, 31 oktober 2021;
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*”, februari 2022;
- Europees Parlement, “*Resolutie van het Europees Parlement van 16 september 2021 over de situatie in Afghanistan*”, 2021/2877;
- Al Jazeera, “*Taliban fighters man Afghanistan’s urban checkpoints*”, 9 December 2021;
- Freedom House, “*Freedom in the World 2022 – Afghanistan*”, 28 February 2022;
- Reuters, “*Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from US and UK*”, 1 maart 2022;
- Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, “*Situation of Human Rights in Afghanistan*”, 28 februari 2022;
- UK Country Policy and information note, “*security situation Afghanistan*”, februari 2022;
- Amnesty International, “*The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promise*”, augustus 2022;
- UN Security Council: “*Thirteenth report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2611 (2021) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace stability and security of Afghanistan [S/2022/419]*”, 26 May 2022;
- AP, “*Taliban official wanted by U.S. makes rare public appearance*”, 5 March 2022;
- “*Ayman al-Zawahiri: Shock in Kabul as US kills al-Qaeda leader*” - BBC News;
- TOLONews, “*Islamic Emirate Leader Issues Message for Eid*”, 29 April 2022;
- The Washington Institute, Navigating Influence in Afghanistan: “*the Cases of Qatar and Pakistan*”, 26 oktober 2021;
- The Washington Post, “*Taliban takeover propels tiny Qatar into outsize role in Afghanistan*”, 31 augustus 2021;
- Denmark, DIS, “*Afghanistan – Taliban’s impact on the population*”, June 2022;
- UNHCR, “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*”, 16 december 1998;
- UNHCR, “*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*”, mei 2013;

- UNHCR, “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*”, 16 december 1998;
- UNHCR, “*Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*”, 23 december 2004;
- Written Expert Opinion Dr. Anicée Van Engeland, Senior Lecturer in International Security at the Centre for International Security and Resilience of Cranfield University, 11 juni 2017;
- EHRM, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011;
- UN Security Council, “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*”, 28 januari 2022;
- The New York Times, “*Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist*”, 18 August 2021;
- RFE/RL/Gandhara, ‘*Shattered*’ Dreams As Taliban Reneges On Promise To Open Schools For Girls, 23 maart 2022;
- The New York Times, “*Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist*”, 17 augustus 2021;
- Danish Immigration Service, “*Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals*”, september 2021;
- The Guardian, “*Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI*”, 7 september 2021;
- Human Rights Watch, Afghanistan: “*Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive*”, 29 oktober 2021;
- AP News, “*Taliban Official: Strict punishment, executions will return*”, 23 september 2021;
- R. BENNET, “*Statement by the United Nations Special Rapporteur on the situation of human rights, Richard Bennett, following his visit to Afghanistan from May 15-26*”, 2022;
- Human Rights Watch, “*You have no right to complain: education, social restrictions, and Justice in Taliban-held Afghanistan*”;
- Landinfo, “*Afghanistan: Recruitment to Taliban*”, 29 June 2017;
- UNAMA, “*Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict. Annual report 2018*”, februari 2019;
- ODI, “*Life under the Taliban shadow government, Research reports and studies*”, juni 2018;
- EASO, “*Afghanistan: criminal law, customary justice and informal dispute resolution*”, juli 2020;
- FDD’s LONG WAR JOURNAL, “*Taliban’s government includes designated terrorists, ex-Guantanamo detainees*”, 8 september 2021;
- BBC, “*Afghanistan: Who’s who in the Taliban leadership*”, 7 september 2021;
- COUNCIL IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 263/2012 of 23 March 2012 implementing Article 11(1) of Regulation (EU) No 753/2011 concerning restrictive measures directed against certain individuals, groups, undertakings and entities in view of the situation in Afghanistan;
- UNITED NATIONS SECURITY COUNCIL, ABDUL-HAQ WASSIQ;
- UNITED NATIONS SECURITY COUNCIL, Fazl Mohammad Mazloom;
- Council Regulation (EC) No 881/2002 of 27 May 2002 imposing certain specific restrictive measures directed against certain persons and entities associated with Usama bin Laden, the Al-Qaida network and the Taliban, and repealing Council Regulation (EC) No 467/2001 prohibiting the export of certain goods and services to Afghanistan, strengthening the flight ban and extending the freeze of funds and other financial resources in respect of the Taliban of Afghanistan;
- FINANCIAL TIMES, ‘*Afghanistan’s Young Talibs: ‘No compromise with the enemy of our martyrs’ – Hardline views of the new generation run contrary to image leaders of the movement hope to portray*’, 18 september 2021;
- REUTERS, “*Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK*”, 1 maart 2022;
- Arian Sharifi, “*Could the Islamic State- Khorasan Province bet he Next Chapter of global Terrorism*”, The Diplomat, 24 september 2020;
- Roshni Kapur, “*The Persistent ISKP Threat to Afghanistan: On China’s Doorstep MEI@75*”, 6 januari 2022;
- Institute for Economics & Peace Global Terrorism Index 2022: Measuring the Impact of Terrorism, Sydney, maart 2022;
- HRW – Human Rights Watch: Afghanistan: “*Taliban Threatening Provincial Media; Journalists Detained, Beaten; Media Outlets Closed*”, 7 March 2022;
- SWP – Stiftung Wissenschaft und Politik: “*Terror gegen die Taliban; Der Islamische Staat zeigt in Afghanistan neue Stärke*”, februari 2022;
- R. SUNDBERG en E. MELANDER, 2013, ‘*Introducing the UCDP Georeferenced Event Dataset*’, *Journal of Peace Research*, vol. 50, no.4, 523-532;
- UPPSALA UNIVERSITET DEPARTMENT OF PEACE AND CONFLICT RESEARCH, Methodology, geraadpleegd op 29 augustus 2022;
- HUMAN RIGHTS COUNCIL, “*Situation of human rights in Afghanistan. Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*”, A/HRC/49/24, 4 maart 2022;
- WORLD FOOD PROGRAMME AFGHANISTAN, “*Situation report*”, 17 maart 2022;

- HUMAN RIGHTS Watch, “Afghanistan, Economic Roots of the Humanitarian Crisis”, 1 maart 2022;
- WORLD HEALTH ORGANIZATION, “Afghanistan. Emergency situation report” n° 14, 1-15, maart 2022;
- UN SECURITY COUNCIL, “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security. Report of the Secretary-General”, A/76/667-S/2022/94;
- Pajhwok Afghan News, “Millions of Afghans face acute poverty: Guterres”, 16 januari 2022;
- International Rescue Committee, IRC Emergency Watchlist 2022: “Afghanistan tops list of countries most at risk in year ahead; IRC finds global “System Failure” fueling crises and driving record levels of humanitarian need”;
- Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis”, 17 maart 2022;
- HUMAN RIGHTS Watch, “Afghanistan, Economic Roots of the Humanitarian Crisis”, 1 maart 2022;
- UNDP, “Afghanistan: Socio-Economic Outlook 2021-2022. Averting a basic needs crisis”;
- Pajhwok Afghan News, “Unfreeze Afghan assets, Punjab governor asks US”, 29 december 2021;
- Human Rights Watch, “Biden Seeks to Seize Afghanistan’s Assets”, 11 februari 2022;
- TOLONews, “Karzai Calls on Biden to Reverse Decision on Afghan Funds”, 13 februari 2022;
- TOLONews, “UN Cannot Access Aid Money in Afghan Banks: UNDP”, 4 februari 2022;
- Pajhwok Afghan News, US, “European envoys discuss rights, humanitarian situation with Taliban”, 28 januari 2022;
- UNAMA, “Briefing by Special Representative Deborah Lyons to the Security Council”, 2 maart 2022;
- TOLONews, “Lack of Coordination in Aid Distribution Criticized”, 19 maart 2022;
- TOLONews, “250 Families Given Basic Humanitarian Aid in Kabul”, 5 maart 2022;
- Pajhwok Afghan News, “IEA’s half year: Achievements, opportunities and challenges”, 17 februari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “Blinken to Taliban: Reform policies for recognition”, 2 januari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “Russia wants Taliban to keep promises for recognition”, 1 januari 2022;
- Foreign Policy, “World Bank Freeze Leaves Afghanistan Bracing for Economic Impact”, 1 april 2022;
- AL JAZEERA, “Taliban orders Afghan women to cover their faces in public”, 7 mei 2022;
- BBC, “Taliban to force Afghan women to wear face veil”, 7 mei 2022;
- AL JAZEERA, “Afghan women deplore Taliban’s new order to cover faces in public”, 8 mei 2022;
- UN Security Council, “Resolution 1988 (2011), S/RES/1988(2011)”, 17 juni 2011;
- Pajhwok Afghan News, “Iran rules out recognising Taliban govt”, 3 januari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “Too early to recognise Taliban govt, says Russia”, 2 februari 2022;
- TOLONews, “West: No US Decision Yet on Recognition”, 1 maart 2022;
- UN SECURITY COUNCIL, “Afghanistan: le Conseil de sécurité proroge le régime de sanctions et le mandat de l’Équipe de surveillance du Comité 1988”, 17 december 2021;
- UN SECURITY COUNCIL, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security. Report of the Secretary-General, A/76/667-S/2022/94.

4. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 26 juli 2022, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. De verwerende partij neemt in haar nota met opmerkingen weblinken op naar volgende rapporten:

- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022;
- COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022.

5. De aanvullende nota’s

5.1. Op 8 november 2022 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2022;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

5.2. Op 14 november 2022 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarbij ze het volgende elementen ter kennis wil brengen en er de weblinken van vermeldt:

- Nansen, “*Nansen Note 3-22: Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*” van oktober 2022;
- EUROSTAT, “*First instance decisions on applications by citizenship, age and sex – quarterly data*” van 7 november 2022;
- EUAA, “*Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022.

5.2.1. Met de Nansen Note wil de verzoekende partij drie zaken naar voor brengen. Ten eerste wil ze de verplichtingen die op de commissaris-generaal rusten *qua* onderzoek verduidelijken. Ten tweede wil ze aantonen dat er een gebrek aan informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren, doordat er in de praktijk (*quasi*) geen terugkeerders uit het Westen zijn. Als laatste wil ze kritiek uiten op de inschatting van en de bronnen waar de commissaris-generaal zich op beroept om het risico voor terugkeerders uit Westen te beoordelen. Ze doet dit door, wat betreft de hierboven aangehaalde punten, telkens uitvoering uit de Nansen Nota te citeren.

5.2.2. De verzoekende partij wil met de gegevens van EUROSTAT aantonen dat het beleid van het Commissariaat-generaal niet in lijn lijkt te liggen met dat van de andere Europese lidstaten. Ze verwijst hierbij naar verschillende cijfers over erkenning en weigering van verzoeken om internationale bescherming van verschillende Europese lidstaten met betrekking tot verzoekers met de Afghaanse nationaliteit.

5.2.3. Met het rapport van EUAA geeft de verzoekende partij extra informatie over de veiligheidsincidenten in Kunar, het gebied van herkomst van de verzoekende partij en over de socio-economische situatie in Afghanistan.

Ze zet uiteen hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, er intussen genoeg elementen voorhanden zijn om te concluderen dat leven onder het talibanbewind, in het bijzonder na een terugkeer uit het Westen, een reëel risico op vervolging of ernstige schade met zich meebrengt, naar analogie met het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM. Ze meent dat hierbij moet rekening gehouden worden met de radicale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijkse leven van burgers en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels, de enorme invloed van het *Haqqani*-netwerk op alle voor haar relevante gebieden, de *checkpoints* en de controles, in het bijzonder op de weg van de luchthaven naar de stad, de verschillen tussen de stad en het platteland, de houding van de taliban ten aanzien van het Westen, de banden met terreurorganisaties en de voorbije uitlatingen van hooggeplaatste talibanleden. Ze meent dat indien men beweert dat vervolging vermeden kan worden door zich eenvoudigweg aan de regels van de taliban te houden, zou een dergelijke bewering in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende of conformerende maatregelen te nemen om vervolging te vermijden, zoals het niet dragen van de voorgeschreven kledij, het doen alsof ze de regerende partij steunen, discreet zijn over hun seksuele geaardheid of het zich onthouden van religieuze praktijken. De verzoekende partij stelt dat ze, om alle bovenstaande redenen en de redenen vermeld in het verzoekschrift, wel degelijk in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

9.1. De verzoekende partij stelt Afghanistan te zijn ontvlucht nadat haar oom hiertoe besloten had na het overlijden van haar vader. Ze vreest dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan hetzelfde zal ondergaan als haar grootvader, vader, paternale oom en maternale neef, die volgens haar verklaringen, allemaal gedood zijn door de taliban wegens hun tewerkstelling voor de overheid. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

9.2. Na lezing van het geheel van beschikbare landeninformatie (in het bijzonder EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022 en EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022 alsook de landeninformatie aangehaald in het verzoekschrift) besluit de Raad dat familieleden van personen die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten, een groep uitmaken die een risico lopen op gericht geweld vanwege de taliban en ISKP en die met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg moet in de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, rekening worden gehouden met concrete omstandigheden die in haar geval risicobepalend (kunnen) zijn. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst.

9.3. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map ‘documenten’ in het administratief dossier). Haar taskara, de taskara van haar moeder, het overlijdensattest van haar oom, een brief van het overlijden van haar oom, een bewijs van het werk van haar oom, negen foto's van haar paternale oom en maternale neef F.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Aan de door de verzoekende partij neergelegde taskara, hoewel dit eventueel een bewijs kan leveren van haar identiteit en woonplaats, kan maar een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Uit objectieve landeninformatie blijkt dat er wijdverspreide corruptie en documentenfraude bestaat in Afghanistan en dat op eenvoudige weg via fraude officiële documenten kunnen worden verkregen. Hetzelfde is trouwens van toepassing op de neergelegde taskara van haar moeder.

Het neergelegde overlijdensattest van haar oom en de brief van het overlijden van haar oom dragen niet bij tot het ondersteunen van het asielrelaas van de verzoekende partij. Het overlijdensattest van de oom en de brief betreffende het overlijden van haar oom geven immers enkel aan dat haar oom is overleden. Aan het overlijdensattest kan weinig waarde worden gehecht omwille van bovenvermelde redenen over het bestaan van corruptie en documentenfraude in Afghanistan.

Aan de documenten die de verzoekende partij bijbrengt om de tewerkstelling van haar oom te staven kan slechts een beperkte bewijswaarde toegekend worden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ten eerste dat de verzoekende partij geen kennis heeft van de inhoud van het document over het werk van haar oom (NPO p. 10). Ze kan enkel de plaatsen vermelden waar haar nonkel heeft gewerkt. Dit gegeven doet niet enkel afbreuk aan haar geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van haar beweerde vrees, en ondermijnt ook de bewijswaarde van de bijgebrachte documenten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij zich in redelijke mate interesseert voor aspecten die betrekking hebben op zijn vluchtrelaas. Bijgevolg mag van de verzoekende partij verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerft over de inhoud van overlegde stavingstukken, des te meer omdat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie en ten gevolge van mensensmokkel valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

Met betrekking tot de neergelegde foto's wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Er kan immers niet worden nagegaan door wie, waar, wanneer ze gemaakt zijn en wie erop staat, ze kunnen makkelijk geënceneerd worden. Zo kunnen de foto's waarop uw neef te zien zou zijn tijdens zijn functie niet bewijzen dat dit daadwerkelijk uw neef is en u hierdoor problemen kent met de taliban.”*

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

9.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Als eerste stelt de commissaris-generaal terecht dat de verzoekende partij geen duidelijk zicht heeft kunnen geven op haar eigenlijke vrees. De verzoekende partij verklaart dat ze vreest gedood te worden door de taliban en hetzelfde mee te maken als haar vader, paternale oom en maternale oom die volgens haar gedood zijn door de taliban en omdat ze gevlucht is naar een niet-islamitisch land. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake de haar voorgehouden vrees terecht dat ze niet heeft aangetoond dat ze hetzelfde dient te vrezen als haar familieleden omdat:

- er kan gesteld worden dat (i) zowel haar paternale oom als maternale neef gestorven zijn tijdens een algemene aanval op respectievelijk het Afghaanse leger en de politie en deze dus niet persoonlijk geviséerd werden bij deze aanvallen zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, (ii) ze geen problemen had met de taliban omwille van de job van haar familieleden bij de overheid en (iii) zij geen elementen aanhaalt waardoor zij een verhoogd risico zou kennen om een vrees te koesteren;
- de verzoekende partij niet heeft kunnen aantonen dat haar vaders dood te wijten is aan de taliban daar (i) op het document dat de verzoekende partij heeft neergelegd geschreven staat dat haar vader gedood werd door onbekenden, (ii) dat een dorpeling haar over het voorval verteld heeft, terwijl er geen getuigen waren van dit voorval en dus (iii) het verhaal dat haar vader werd vermoord door de taliban een blote bewering is die gestoeld is op een veronderstelling;
- de verzoekende partij aanhaalt dat (i) ze niet weet of de taliban haar wil rekruteren, (ii) ze niet kan bevestigen of tegenspreken dat ze een probleem heeft met de taliban, (iii) ze geen enkel idee heeft wat er zou zijn gebeurd als ze in Afghanistan zou zijn gebleven en (iv) ze geen verdere invulling geeft waarom haar verblijf in een niet-islamitisch land aanleiding zou kunnen geven tot vervolging.

Ten tweede stelt de commissaris-generaal terecht dat de verzoekende partij niet heeft kunnen aantonen dat ze een vrees dient te koesteren om gedood of vervolgd te worden door de taliban omwille van haar

verwantschapsband met personen die tewerkgesteld waren door de overheid. De commissaris-generaal motiveert in dit bestreden beslissing in dit opzicht terecht dat:

- de verzoekende partij inconsistente en tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft met betrekking tot haar vertrek. De verzoekende partij kan niet kan specificeren wanneer ze Afghanistan verlaten heeft daar (i) ze enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelt dat ze een maand na het overlijden van haar vader het land heeft verlaten, maar anderzijds tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal stelt ze twee maanden na het overlijden van haar vader vertrokken te zijn, later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt ze anderhalve maand na het overlijden van haar vader vertrokken te zijn, (ii) deze tegengestelde verklaringen doen verbazen omdat ze bij de DVZ wel kon aangeven te zijn vertrokken in de vierde of vijfde maand van 1399 (juni/juli 2020) en dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud beweert niet meer te weten en zelfs verklaart te zijn vertrokken in de winter en (iii) dat deze inconsistenties en tegenstrijdige verklaringen afbreuk doen aan haar algemene geloofwaardigheid;
- de verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over haar laatste verblijfplaats in Afghanistan wat afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid daar ze (i) bij de DVZ stelt nooit een andere woonplaats dan Noorgal (Kunar) te hebben gehad en ze dit bevestigt op het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal, (ii) ze stelt dat ze één of twee nachten zou verbleven hebben bij een tante in Behsud (Nangarhar), (iii) ze plots tijdens het persoonlijk onderhoud naar voren brengt naar Kabul te zijn gegaan na het overlijden van haar vader maar even later verklaart na het overlijden voor een maand bij haar tante te hebben verbleven met de uitleg dat ze dit was vergeten te vermelden toen er ze specifiek naar werd gevraagd;
- haar algehele geloofwaardigheid wordt onderuitgehaald door haar facebookaccount waar staat dat ze heeft gewerkt in Jalalabad, terwijl ze verklaart heeft dat ze daar nooit heeft gewerkt;
- de verzoekende partij *“in het verleden nooit problemen gehad in Afghanistan, noch voor de dood van uw vader, noch nadien wat doet vermoeden dat u geen vrees dient te koesteren voor de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. U verklaart dat u geen problemen had door de tewerkstelling van uw familieleden bij het leger, politie en districtshuis (NPO, p.20). U kan geen enkel incident aanhalen waar u, of uw broers, bij betrokken waren in Afghanistan (NPO, p.18,20). Het is weinig aannemelijk dat als de taliban u of uw familie werkelijk zou vervolgen, ze hier niet actiever mee bezig zouden zijn. U bent nog twee maanden in Afghanistan gebleven na de dood van uw vader. Hierbij is het frappant dat u de laatste drie dagen nog ben teruggekeerd naar uw eigen dorp en in uw huis verbleef als u werkelijk de taliban zou vrezen quod non (NPO, p.17).”*;
- er na het vertrek van de verzoekende partij *“geen incidenten hebben voorgedaan, behalve dat uw oom is omgekomen tijdens de uitoefening van zijn job (NPO, p.18). De taliban zou uw grootmoeder nog gevraagd hebben over u en uw oom, maar u kan hierover vrijwel niets zeggen. Sindsdien hebt u geen idee of de taliban nog naar uw huis kwam (NPO, p.18). Er kan verwacht worden dat u zich informeert naar de ontwikkelingen van uw vrees in Afghanistan, dat u hier niet naar hebt gevraagd of u hier niet van op de hoogte bent doet vermoeden dat er geen incidenten meer zijn voorgevallen. Bovendien verblijven uw broers ([S. B]; 18 jaar op 7.1.21 en [S. H.]; 15 jaar op 7.1.21) nog steeds in Afghanistan zonder problemen. Er kan verwacht worden dat uw broers, die zich in precies dezelfde context en positie als u bevinden, dezelfde vrees zouden kennen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat uw broers een vrees hebben in Afghanistan waardoor nogmaals de vraag rijst waarom u dan wél vervolgd zou worden (NPO, p.18). U verklaart dit door hun jonge leeftijd, echter kunnen hun leeftijden van vijftien en achttien jaar (op dd.7.1.21) bezwaarlijk jong genoemd worden. Daarbij had u ongeveer dezelfde leeftijd toen u Afghanistan ontvluchtte (namelijk ongeveer 20/21 jaar in 2020) (NPO, p.18). Dat u niet in concreto kan aantonen waarom u wél vervolgd zou worden haalt uw vrees finaal onderuit.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

9.3.2. De verzoekende partij slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In het verzoekschrift wordt immers op geen enkele manier ingegaan op deze motieven en worden deze volledig ongemoeid gelaten. Aangezien de verzoekende partij op deze motieven niet ingaat of ze tracht te weerleggen worden ze door de Raad, omdat ze pertinent en juist zijn, overgenomen.

Uit het geheel van de landeninformatie die door beide partijen werd bijgebracht en hierboven wordt weergegeven, komt geen beeld naar voren dat duidelijk wijst op een situatie van (georganiseerde) groepsvervolgving van personen die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse

autoriteiten. Wel blijkt uit voorgaande landeninformatie dat deze personen alleszins behoren tot een groep die reeds eerder een bijzonder risico liepen op mensenrechtenschendingen, zoals ook UNAMA heeft vastgesteld. Verder blijkt uit de landeninformatie niet eenduidig dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar lopen dan anderen. De landeninformatie geeft niet aan dat personen die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten een specifieke functie moeten hebben gehad om gevaar te lopen. Eerder blijkt dat zij een risico lopen in alle delen van Afghanistan, inclusief in de provincie Kunar zoals hierboven blijkt, en dat het gevaar hen allen treft ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid. Met betrekking tot de concrete situatie van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat indien zij familieleden heeft die daadwerkelijk tewerkgesteld zouden zijn geweest hij de Afghaanse overheid zij een risico op vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. De verzoekende partij laat in het verzoekschrift en ter terechtzitting volledig na om *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie. Zij beperkt zich tot het aanhalen, bespreken en citeren van algemene landeninformatie omtrent personen die verbonden zijn met de Afghaanse overheid.

Het geheel aan documenten – waarvan de beoordeling door de commissaris-generaal door de verzoekende partij volledig onbesproken blijft – en verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban wegens een affiliatie van haar familieleden met het leger, politie en de voormalige Afghaanse overheid.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van de verzoekende partij. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

9.4.1. De verzoekende partij haalt echter wel aan in het verzoekschrift dat ze het risico loopt om vervolgd te worden als ze terugkeert naar Afghanistan omdat zij in het geval van terugkeer als verwesterd kan beschouwd worden. Ze voert hiervoor aan (i) dat ze twee jaar in België heeft verbleven en omdat dit deels ging om vormende jaren is volgens haar de impact van dit verblijf groter dan voor andere wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is, (ii) ze afkomstig is van ruraal gebied waar vooral Pahtoenen wonen en er daar een groter risico is, (iii) ze in België aankwam toen ze 21 jaar was en daardoor het risico groter is dat ze gedragingen heeft eigen gemaakt die haar negatief in de aandacht gaan brengen.

9.4.2. In zoverre wordt geargumenteerd dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het

kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

9.4.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

9.4.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2.8 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de Taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de Taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische

Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de 'de facto' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron

beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille

van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

9.4.5. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

9.4.6. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

9.4.7. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

9.4.8. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete

omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

9.4.9. *In casu* maakt de verzoekende partij nergens aannemelijk maakt dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke. Zij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

De verzoekende partij is een volwassen man die omstreeks 1999 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij in juni/juli 2020 uit Afghanistan vertrokken en is zij op 6 december 2020 in België aangekomen, alwaar ze huidig beschermingsverzoek op 7 december 2020 heeft ingediend. Dit wil zeggen dat zij meerderjarig was bij haar vertrek uit Afghanistan, *in casu* ongeveer 21 jaar oud. De verzoekende partij was voor haar vertrek bijgevolg al gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen; zij toont niet aan dat zij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin zij is opgegroeid, heden niet langer kent. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van twee jaar in België, zonder meer, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De verzoekende partij reikt gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt eveneens dat de verzoekende partij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan (NPO p. 8). Ze geeft aan dat ze contact hebben en dat het goed met hen gaat. Aangezien de verzoekende partij geen andere elementen naar voor brengt, kan er niet anders dan van worden uitgegaan dat haar omgeving niet negatief staat tegenover haar en haar verblijf in België. Bovendien wijst dit contact erop dat ze nog steeds een sociaal netwerk heeft om op terug te vallen bij haar eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Waar de verzoekende partij nog zeer algemeen stelt dat zij een groot risico loopt bij controle van haar smartphone door de taliban, laat zij na te concretiseren wat de inhoud is van haar smartphone, met name een inhoud die kritisch is ten aanzien van de taliban of die zou kunnen worden beschouwd als immoreel. De verzoekende partij werkt dan ook niet concreet uit waarom een controle van de inhoud van haar smartphone haar in gevaar zou kunnen brengen. Overigens zijn de taliban zelf ook aanwezig op sociale media, zoals Twitter. Het hebben van sociale media op zich is dus geen probleem, wel de inhoud ervan. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat de inhoud van haar sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van haar sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Het betoog dat personen uit rurale Pashtou-regio's die naar het westen willen vertrekken op argwaan worden onthaald, hetgeen zij koppelt aan haar bewering dat zij een Pashtou is afkomstig uit een ruraal gebied, met name Noorgal district van de provincie Kunar, kan evenmin overtuigen. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk altijd in Kunar te hebben gewoond. Vermits de verzoekende partij geen zicht biedt op de plaatsen waar zij in Afghanistan verbleven heeft

vooraleer haar vertrek uit het land zelf, biedt zij evenmin voldoende zicht op een mogelijk risico dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar verblijf in Europa zal worden geïsoleerd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De verzoekende partij stipt nog aan dat zij geen Afghaans paspoort heeft en stelt dat als zij *“nu moet terugreizen naar Afghanistan zal dit ofwel met een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd dooreen nog niet functionerende ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten. In elk geval zal men weten van waar exact verzoeker terugkeert.”* Dergelijk betoog is niet dienstig nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar de verzoekende partij exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat de verzoekende partij geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat zij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Waar de verzoekende partij bemerkt dat zij verschillende checkpoints zal moeten passeren op de luchthaven alsook nadien tijdens de verdere reis, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Raad ziet niet in waarom een checkpoint in de luchthaven anders zou dan de overige controleposten. De verzoekende partij toont in deze echter niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt verder niet dat zij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban noch blijkt dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd.

Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haren hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. De verzoekende partij verklaarde dat zij nog steeds contact heeft met haar familie. Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat haar familie problemen heeft gekend louter omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Wat betreft haar betoog in het verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift en aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, toont de verzoekende partij dit ook niet aan. In haar aanvullende nota stelt de verzoekende partij dat zij het risico loopt om sancties te ondergaan indien haar vrouwelijke

familieleden zich niet (helemaal) gedragen volgens de regels van de taliban. Zij herhaalt dat de toepasselijke regels niet duidelijk zijn, vaak gewoon worden aangekondigd via een eenvoudige, eenmalige, mondelinge mededeling en ook anders worden toegepast naargelang de regio van herkomst. Het is dan ook bijzonder moeilijk om op de hoogte te zijn van elke kleine regel van de taliban en deze ook na te leven, aldus verzoekende partij. Zij meent dat zij dit risico op mensonterende sancties zelf niet in de hand heeft, tenzij zij zelf daden van vervolging zou plegen ten aanzien van haar vrouwelijke familieleden, wat op zich eveneens een vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat zij op straffe van mensenrechtenschendingen door de taliban als mannelijk familielid de fundamentele rechten van haar vrouwelijke familieleden moet schenden, hetgeen een bijzonder ernstige inbreuk op haar integriteit vormt. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een heel nieuw betoog houdt waarvan zij zelf nooit melding heeft gemaakt tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, hoewel zij werd gehoord in februari 2022, dit is na de machtsovername. De verzoekende partij heeft hiervan ook nooit melding gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing op 8 augustus 2022. De verzoekende partij maakt nergens gewag van enige bezorgdheid ten aanzien van haar vrouwelijke familieleden omwille van de implementatie van de shariawetgeving noch enige bezorgdheid over haar rol daarin. Nergens blijkt uit haar verklaringen of de voorgelegde stukken concreet dat het beginsel van gelijke rechten voor vrouwen een overtuiging vormt voor de verzoekende partij die fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit. De verzoekende partij beperkt zich voornamelijk tot een algemeen en theoretisch betoog zonder dat blijkt dat zij het beginsel van gelijke rechten voor vrouwen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd, te meer zij dit betoog niet betreft op de concrete situatie en de huidige gevolgen voor haar vrouwelijke familieleden, met name haar moeder, laat staan dat zij daar enige toelichting of illustratie over geeft.

Verder moet ook nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij haar (gepercipieerde) verwestering voor de eerste keer opmerkt in haar verzoekschrift. Haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal vond echter plaats na de machtsovername van de taliban in Afghanistan in augustus 2021, namelijk op 16 februari 2022. De verzoekende partij had toen dus al de mogelijkheid om de elementen over haar eventuele verwestering naar voren te brengen maar verzaakt om dit te doen. Ook toen de commissaris-generaal uitdrukkelijk aan haar vroeg of ze nog iets had toe te voegen, antwoordde ze dat ze niets had toe te voegen (NPO, p. 21). Het is dus niet ernstig van de verzoekende partij om in het verzoekschrift naar voor te brengen dat de commissaris-generaal een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd omtrent haar eventuele verwestering aangezien ze zelf geen elementen of indicaties omtrent haar vermeende verwestering naar voren heeft gebracht bij het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal.

De verzoekende partij voert tevens een uitgebreide kritiek op de gehanteerde landeninformatie die zij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. De Raad wijst er evenwel op dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

9.4.10. Het betoog van de verzoekende partij dat zij als volwassen zoon binnen het gezin er ook op zal moeten toezien dat haar vrouwelijke gezinsleden het huis niet verlaten en correct bedekt zijn en dat dit een ernstige inbreuk vormt op haar integriteit is een loutere bewering die door haar voor het eerst in het verzoekschrift wordt opgeworpen en die evenmin wordt geconcretiseerd en waarvan zij geen gewag heeft gemaakt tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat plaatsvond na de machtsovername door de taliban.

9.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

10.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

10.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

10.3. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)".

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest "*M'Bodj*" stelde het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen

of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in*

zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan

ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de-facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de

taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift en de aanvullende nota doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Zij meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks haar beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de talibanregering, die door geen enkel land wordt erkend, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

In zoverre wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen de verzoekende partij.

De verzoekende partij argumenteert dat de leiding van de taliban weet dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die zij begaat, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigt en gemaakte beloftes die zij niet nakomt. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat de verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Zelfs als wordt betoogd dat de taliban een *“bewuste, intentionele keuze [maakt] om hun restrictief beleid verder [te] zetten, goede wetende dat de Afghaanse bevolking hierdoor (...) in een situatie van extreme armoede terecht komt”*, dan nog ontbreekt een voldoende causaal verband om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoekende partij.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

10.4. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de Taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted*

killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden.

Voor de provincie Kunar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan zes incidenten in de verslagperiode. Het gaat om twee incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een gewapende confrontatie tussen de taliban en ISKP en een incident waarbij onbekenden vijf Pakistaanse soldaten die de grens hadden overgestoken hebben gedood), twee incidenten die gecodeerd zijn als *explosions/remote violence* (twee Pakistaanse raketaanvallen) en twee incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (onbekenden die een voormalig lid van ISKP hebben gedood en brandstichting in het huis van een talibancommandant door ISKP). In de meer recente informatie waaraan verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota refereert, wordt nog gewag gemaakt van bombardementen van IS tegen de taliban in de provincie Kunar, doch dit gaat duidelijk om doelgericht geweld en er blijkt niet dat daarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen. De overige informatie die verzoeker in deze aanvullende nota aanhaalt, heeft geen betrekking op de provincie Kunar, van waar hij verklaarde afkomstig te zijn.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode

1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot haar regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. De verzoekende partij laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin blijken dergelijke elementen uit het rechtsplegingsdossier.

10.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

11. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle

gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

13. Waar de verzoekende partij de schending inroept van “*beginselen van behoorlijk bestuur*”, dient vastgesteld dat zij enkel het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanhaalt (zie *supra*). In zoverre de verzoekende partij de schending van andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, laat zij na te duiden welk(e) beginsel(en) zij geschonden acht.

14. Wat betreft de ingeroepen schending van 48/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de kwalificatierichtlijn en van artikel 10 van de procedurerichtlijn moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikelen wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

16. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS